

Stara kuća

Skoro svake godine dolazim kod braće u Bosnu i tamo provodim veći deo letnjeg raspusta.

Oni žive u Grahovu, to je grad blizu Drvara, danas ima samo nekoliko hiljada stanovnika, iako je pre bombardovanja bio jedan od najbrojnijih i najlepših gradova. I dan danas ima mnogo srušenih i neobnovljenih kuća. Sećam se svog prvog odlaska tamo. Imala sam samo osam godina, ali to leto je bila prava avantura. Dugo mi je pažnju privlačila jedna kuća u šumi, daleko od svih ostalih. Zamolila sam braću da krenu sa mnom, jer sam želela da otkrijem kakvu tajnu krije ta kuća. Bila je bela, ali se njen sjaj izgubio tokom godina, vidno je bila oštećena, pod prilično propao, pa je svaki naš korak bio ispraćen pucketanjem, što me je na početku plašilo. U centru dnevne sobe nalazio se stari kameni kamin, koji je podsećao baš na one iz filmova. Nameštaja skoro da više nije bilo, rat i vreme su činili svoje. Kuća je izgledala drugačije od drugih i tako oronula imala je neku svoju draž. Na tavanu smo našli kovčeg koji nam je otkrio ko je živio tu. Našli smo mnogo slika i pisama. Čitajući pisma, shvatili smo da su tu živeli baka i deka koji su deo svoje mladosti proveli zajedno, a onda ih je razdvojio ponos i ugled njenih roditelja, jer je ona pripadala visokom staležu. On je drugi deo svog života proveo u drugoj državi, radeći i pokušavajući da je zaboravi, ali kao ni njoj, ni njemu to nije uspelo. Posle mnogo godina sreli su se na moru, što smo uspeli da zaključimo po slikama i pismima, tu kreće njihov zajednički život, koji je očigledno bio pun ljubavi.

Bio je to veliki doživljaj i velika avantura, znala sam da ta kuća krije neku zanimljivu priču. Danas je to šumarska kuća, šumari tu ostvaljaju svoje puške i organizuju svoje skupove. Za mene je to ostala kuća sa posebnom pričom.

Aleksandra Petrović 7/1

Takva je moja mama

Moja mama se zove Sanja Radović. Rođena je 18. marta 1976. godine u Kruševcu. Moja mama ima smeđu kosu, braon oči i nasmejano lice.

Mama me nikad ne bije, niti viče, nego mi na lep način kaže, jer takva je moja mama. Ona me jako voli i mnogo se brine za brata, sestre i mene. Mada je po ceo dan na poslu i kada dođe kući, veoma je umorna, ona ipak nađe način da se posveti nama i uvek ima vremena za to, jer takva je ona, uvek je energična kada smo mi u pitanju. U životu je prošla kroz puno uspeha, ali najveći je kada je upisala i uspešno završila fakultet što joj je bila želja. Ona uvek bira ono teže. Kada je bila mala, njena novogodišnja želja je bila da dobije auto, što joj se isplatilo tek posle 30 godina. Ona je veoma srećna što ima nas četvoro i pokušava od nas sve usreći i to joj veoma ide za rukom, jer nas puno voli i ona to shvata kao i svoj životni zadatak.

Takva je moja mama, nikome ne zavidi, nikome osim nama deci, jer joj je veoma žao zato što i ona nije dete, kao i mi.

Pavle Radović 5/3

Uvek vredan pamćenja

Moj najveći uspeh je zlatna medalja. Ta medalja je i uspeh vredan pažnje.

Bilo je to ovako: bilo je tiho i mračno veče. Odjednom je zazvonio telefon. Javio se moj trener karatea. Rekao je da imamo turnir. Kada su prekinuli razgovor odmah sam počeo da vežbam. Podesetio sam se svih kata. Nisam spavao celu noć od uzbuđenja što idem na turnir. Kada sam se probudio odmah sam se pripremio. Ka putu za Pančevo mi je zagolicao stomak. Tamo su me dočekali svi moji drugovi. Zagrejao sam se i čekao sam da me prozovu. Baš dugo sam čekao na red. Samo od jednom su mi prozvali. Na moju sreću bio je protivnik iz mog kluba. NJega sam lako pobedio. Za zlatnu medalju trebalo mi je da pobedim i sledeću rudnu. Čekao sam pet minuta. Bio sam uzbuđen da nisam mogao da se smirim. Moj drugar Ognjen, iz mog kluba, bio je moj protivnik. Bilo je teško, ali sam uspeo da ga pobedim. Dobio sam medalju koju sam zaslužio.

Zlatna medalja, moj najveći uspeh koji je i u isto vreme uspeh vredan pamćenja.

Bogdan Stamenković 5/3

Smisao pripovetke "Nemušti jezik"

Nemušti jezik je jezik pomoću kojeg čovek otkriva svet oko sebe i upoznaje ga bolje. Čovek koji poznaje nemušti jezik razume govor životinja. Znati nemušti jezik je nešto što bi svaki čovek poželeo. On se zaslužuje i dobija kao nagrada, a oni koji ga dobiju to moraju da čuvaju kao tajnu. Da bi neko dobio nemušti jezik, mora da bude pošten i skorman čovek baš kao čobanin. Čovek koji dobije nemušti jezik oseća moć. Svet oko sebe gleda potpuno drugačije.

U strahu da ne izgubi dar koji poseduje i moć koju mu on pruža. Čak i najbolji i najplemenitiji poznavalac nemuštog jezika je u stanju da učini loša dela.

Jovana Jirković 8/3

Promenljive reči

Jedan glas jedno slovo sada počuj ovo:

I je slovo imenica,
G je slovo glagola,
Z je slovo zamenica,
B je slovo brojeva i
P je slovo prideva!
Cveće su imenice,
Mi smo zamenice,
Prvi su brojevi,
Preskačem su glagoli i
Šareni su pridevi!

Emilija Varga 5/1